

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. január 31.
(csütörtök)**

Szepesy László

TÁMASZTOTT AZ ÚR SZABADÍTÓT

Alapige: Bírák 21,25; 2,16

„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.”

„És támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy Te valóban pajzsunk vagy és kősziklánk. Köszönjük, hogy megvédesz bennünket minden olyan csapástól, melyeket Te nem látsz jónak, hogy velünk megtörténjenek. Köszönjük, hogy mint mennyei Édesatyánk, csak annyi rosszat engedsz meg az életünkben, ami a mi javunkra van, és Te azokat a javunkra fordítod. Köszönjük, hogy így nevelsz bennünket, és így van gondod ránk.

Hálát adunk, hogy valóban minden szabadítást Tőled várhatunk. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy elének hozod keresztedet igéden keresztül nap, mint nap, és hogy munkálsz bennünk a hitet, hogy valóban egyedül csak Benned bízunk, és egyedül Hozzád fohászkodjunk.

Köszönjük ezt a ma estét is, hogy elrendelted ennek az idejét, összegyűjtöttél bennünket, hogy itt lehetünk közösen figyelni Tereád. Kérünk, hogy igéden keresztül szólíts meg bennünket úgy, ahogy csak Te tudsz, hogy a szó valóban a mi szívünkig jusson el, ne csak a fülünkig. Kérünk, adj nekünk szent csendet, Rád figyelést. Áldd meg együttlétünket.

Ámen.

Igehirdetés

Ezekben a napokban a bibliaolvasó kalauz szerint olvasva a napi igét, a Bírák könyvét tanulmányozhatjuk. És akik már korábban elolvasták egyben a Bib-

liának ezt a könyvét, azok észrevehettek valami különleges dolgot. Ez a különleges dolog az, hogy az egyes történetek minthogyha egy sablon szerint ismétlődnének meg. Van valami közös bennük: a kezdet, hogy mit tesznek az emberek, és hogy Isten is mit cselekszik.

De azt, hogy pontosan mire gondolok, hadd mondjam el olyan valakinek a szavaival, aki nálam jobban foglalja össze, mert maga a Bírák könyvének írója is felhívja erre a figyelmünket. A 2. fejezetből hadd olvassam fel a 11. verstől a 19. versig terjedő szakaszt: *„És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. És elhagyák az Urat, atyáik Istent, aki kihozta őket Egyiptom földéből, és más Istenek után jártak, a pogány népek Istenei közül, akik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baálnak és Astarótnak. És felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. Ahova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, amint megmondotta volt az Úr, és amint megesküdt volt az Úr nekik. És igen megnyomorodának. És támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből. De bíráikra sem hallgattak, hanem más Istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, amelyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így. Mert mikor bírákat támasztott az Úr nekik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt. De mihelyt a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik;”*

Tehát ez, amit az ige ír, újból és újból megismétlődik a Bírák könyvében: konkrétan az, hogy Istent elhagyja az ő népe, más bálványoknak enged, más bálványoknak szolgál és hódol, Isten ezért megbünteti őket azzal, hogy a környező népek elnyomják, leigázzák vagy éppen kifosztják őket, majd a nép – felismerve saját nyomorúságát – Istenhez kiált, aki egy bírát küld, és a bíra által megszabadítja őket. És amíg a bíra él, addig Izráel népe is az Urat keresi és az Úrban bíz, de amint meghal a bíra, utána megint elhagyják az Urat, minthogyha nem is ismerték volna Őt és az Ő szabadítását, és megint a bálványokhoz fordulnak. És akkor Isten megint előlről kezdi: megint egy szomszédos népet küld rájuk, megint elnyomják őket stb.. Újból és újból ezzel találkozunk a Bírák könyvében. Csak éppen más népek, más bírák jönnek, és más nyomorúságok.

Érdemes elgondolkoznunk azon, hogy mennyire is életszerű ez, amit itt a Bírák könyve leír: az, amit Isten üzen nekünk ez által az ige által. Tudniillik az, hogy mennyire hajlamosak vagyunk mi is újból és újból ugyanabba a hibába, ugyanabba a bűnbe esni, azazhogy hátat fordítunk időnként Istennek, elhagyjuk az Ő útjait, és amikor Isten szavára nem térünk meg, hanem esetleg némi szenvedéssel vagy bajjal formál bennünket, akkor vesszük észre, hogy megint Óhózzá kellene fordulnunk. Sorolhatnánk azt, hogy ez az ige mennyi mindent árul el akár rólunk, akár Istenről, mert Őrá is nagyon sok mindent tanít

ez az ige. Elárulja, hogy mennyire türelmes: mert gondoljuk végig, hogy nem egyszer, hanem számtalan alkalommal megismétlődött ez a folyamat. Ők újból és újból elhagyták az Urat, és Isten újból és újból türelmes volt hozzájuk, és bírákat küldött nekik.

Mindezek ellenére nem erről a hosszabb igeszakasról szeretnék beszélni részletesebben, hanem a felolvasott két igevers tükrében szeretném, ha megvizsgálnánk ezt az egész folyamatot, amit itt a Bírák könyvében újból és újból megtalálunk. Ez a két igevers nagyon jól összefoglalja a Bírák könyvének fő mondanivalóját. Azt, hogy mit tett Isten népe, mi szerint élt, ezt foglalja össze az első vers, hogy *„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.”* És a második vers pedig agyon jól összefoglalja, hogy mit tett Isten az ő népéért: *„És támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből.”*

Nézzük meg közelebbről, hogy mit is mond ez a két igevers nekünk.

„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.” Ha először hallanánk ezt az igeverset, azt hihetnénk, hogy ez a vers nem másról beszél, mint hogy Izráel országának államformája akkoriban nem királyság volt. Ez azt jelentette akkoriban, hogy volt 12 törzs, mindegyik törzsnek megvolt a maga fejedelme, de ezek a törzsek nem alkottak egy egységes népet, egy egységes országot. Nem volt király, aki összefogja őket, nem volt egy férfi, aki parancsolhatott volna mindannyiuknak, akinek a törvényei mindannyiukra érvényesek lettek volna, és nem volt olyan ember, aki felé mindannyian hűséggel és engedelmességgel tartoztak volna. Nem volt király Izráelben. Manapság ez a megállapítás szinte már természetesnek tűnik. Királyság, ó, hát azok régi idők! Modern korunk demokratikus berendezésében nincs helye az uralkodóknak, és habár némely országban – Európában is – bár még vannak királyi családok, de az ő hatalmuk szinte elenyészőnek mondható. Nem rendelkeznek azzal a hatalommal, tekintéllyel, mint régen a királyok.

Ebből pedig, hogy nincs egy vezető, nincs király, magától értetődően következik az igevers második megállapítása: *„mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt”*. Testvérek, hogyha ezt az igeverset kiragadnánk a Bibliából, (amire senkit nem bátorítok, mert ne ragadjunk ki igéket a Bibliából), ha valaki csak úgy ezt mondaná, hogy *„nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt”*, azt gondolnánk, hogy napjainkról van szó. Mert ma nem ezzel találkozunk? Ma nem mindenki azt cselekszi, amit maga jónak lát és ítél? Ez az igevers azonban többet jelent annál, minthogy nem volt egy országban egy uralkodó. Izráel népe ugyanis Isten népe volt. Ez, hogy Isten népe, azt jelenti, hogy megkülönböztette őket, azt, hogy Isten kiválasztott népe voltak. Ez Izráel kiváltsága volt. Ez azt jelentette, hogyha akkoriban sorra vettük volna az ott élő népeket: egyiptomiakat, filiszteusokat, edomitákat, moábitákat, ammonitákat, és a többieket mind, akkor mindegyiküknek lett volna egy jellegzetessége, pl. hogy a fémeket ismerték és használták (ők voltak a filiszteusok). Izráel népének jellegzetessége az volt, hogy ők Isten-

nek a népe, annak a szabadító Istennek, aki Egyiptomból kiszabadította őket. Őt imádták, és Őt tartották Uruknek, Ővele álltak szövetségben is, Ő adott nekik törvényeket, Ő vezette őket 40 évig a pusztában, és esküt tettek arra, hogy Őt követik és Neki engedelmeskednek. Maga az egyik bíra, Gedeon meg is fogalmazza a Bírák könyvében, a 8. fejezet 23. versében, hogy Isten uralkodik Izráelben, ugyanis Isten maga volt Izráel királya. Isten maga volt Izráel királya. Ez az ő jellegzetességük, ez Isten népének az ismertetőjele. Erről ismerik fel azt a népet, hogy az ő életükben Isten uralkodik. S most ennek tükrében, hallgassuk meg még egyszer az igeverset: *„nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt”*.

A nép úgy gondolta, hogy nincs királya, nincs vezetője. Nekik senki ne mondja meg, hogy mit tegyenek, senki ne mondja meg, hogy hogyan éljenek, és senki ne vegye a bátorságot azt állítani, hogy ő tudja, hogy mi a jó nekik. Majd azt mi eldöntjük, mondta Izráel népe. Majd azt én eldöntöm személy szerint, hogy mi a jó, különösen nekem. Szörnyű dolgok ezek, testvérek, nagyon szörnyűek. Amikor Isten népe meghasonlik önmagával, amikor nem tudják, hogy kik is ők valójában, és lemondanak kiváltságos helyzetükről, hogy ők Istenéi lehetnek. Olyanok akarnak lenni, mint a többiek. Olyan emberek akarnak lenni, mint a körülöttük élők. Bálványokat akarnak ugyanúgy imádni, mint a többiek, és nem akarnak kilógni a sorból. Úgy szeretnének élni, mint egy átlagos ember. Nem akarják, hogy megkülönböztesse őket Isten, nem akarják azt, hogy mások felismerjék az ő életükben azt, hogy Isten az, aki uralkodik. Ez kiváltság, és valóban megkülönböztet bennünket. És a kísértés, ami Izráelt is megkísértette, hogy erről a kiváltságról lemondjon. El akarjuk rejteni, hogy Isten az, aki uralkodik életünkben, nem akarjuk azt, hogy mások meglássák, én csak olyan akarok lenni, mint egy átlagember.

Lássuk meg, testvéreim, az igének azt a mélységét is, hogy itt nem csupán egy népről van szó, hanem emberekről és emberi szívekről. Azt a kérdést szegezi nekünk ez az igever, hogy kicsoda a mi életünk Ura és Királya? Ki uralkodik a mi szívünkben? Mert hogy valaki megmondja nekünk, hogy mit tegyünk, mit gondoljunk és mit érezzünk, az egyértelmű dolog. A Biblia nem kezd vitát és nem kezd el tanácskozást abban az ügyben, hogy valóban valaki uralkodik-e a szívünk felett. A Szentírás ezt tényként kezeli. A fő kérdés inkább az, hogy ki az, aki uralkodik a te szívedben? Ki az, aki uralkodik a te életed felett? Ki mondja meg, hogy mit tegyél, mit gondoljál, mit érezzél? Mi magunkat gondoljuk életünk urának, vagy esetleg Istent? Vagy éppen azt hisszük, hogy tényleg senki nem szólhat bele a mi életünkbe? Azt hisszük, hogy senki nem befolyásol bennünket?

De másként is fel lehet tenni a kérdést. Igénk valami más felé tereli a gondolatainkat. Azt olvassuk, hogy *„mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt”*. Tegyük fel másként a kérdést: ki dönti el a te életedben, hogy mi a jó? Ki dönti el, hogy mi jó neked? Az ősidőig visszanyúló kérdés ez. Már a paradicsomban is találkozunk vele. Isten azt mondta Ádámnak és Évának, hogy nem jó nektek ennetek arról a fáról, mert amikor esztek, meg fogtok

halni. És mit olvasunk a Szentírás 3. fejezetében? Azt olvassuk, hogy Éva számára úgy tűnt, hogy „jó az a fa eledelre”. Amit Isten rossznak mondott, azt ő jónak gondolta. És Ádám ugyanezt tette később. Amit Isten rossznak mond, azt mi jónak, és amit ő jónak, azt mi rossznak.

Ki mondja meg, hogy mi a jó, és hogy mit tegyék? Gyakorlati kérdés ez, nem elméleti. Itt nem elméletben kell eldönteni: a gyakorlatban, amikor döntések elé kerülünk, akkor dől el, hogy mit gondolunk mi jónak és mit rossznak. Gyakorlati kérdés, hogy jónak látjuk-e, hogy naponként elővegyük Isten ígését, és azt olvassuk. Jónak látjuk-e, hogy ne pusztán olvassuk, hanem több időt szánva gondolkozzunk róla, hogy hogyan befolyásolja a mi életünket. Gyakorlati kérdés, hogy amikor már becsuktuk a Bibliát, és előkerülnek a hétköznapi kérdések, vissza akarunk-e emlékezni arra, amit a Biblia mondott nekünk róla, vagy megint szokásunk szerint megrögzött cselekedeteink szerint döntünk, és nem Isten ígéjének a tükrében.

Jónak látjátok-e azt, testvéreim, amit Isten jónak mond? Ismered-e azt, hogy Isten mit mond jónak? És rossznak tartod-e azt, amit Ő rossznak mond? Mert Isten rossznak is minősít dolgokat. Azt is kérdezhetem, hogy ki irányítja a te gondolataidat? Azt hiszed, hogy te magad? Isten ígéje nagyon leleplez minket. Azt mondja, hogy tévesen gondolkozik, aki azt hiszi, hogy maga irányítja a saját gondolatait. Hadd olvassak fel Pál apostoltól néhány igeverset az Efézusiaknak írott levél 2. fejezetének első 3 versét: *„Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; (még egyszer mondom: munkálkodik) Akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját.”* Testvéreim, ez a néhány igever erőteljesen kizárja azt, hogy mi a magunk urai vagyunk. Azt hisszük, hogy mi magunk döntjük el, hogy mit tegyünk. De ez az igever arról beszél, hogy más valaki befolyásol engem. Aki azt hiszi magáról, hogy a saját maga ura, az vegye észre, hogy valójában a Sátán szolgája.

„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.” Gondoljuk végig, hogy micsoda következményei vannak ennek már a bírák korában is. És gondoljuk meg azt is, hogy milyen következményei vannak a mi korunkban, a mi életünkben ennek, amikor mindenki azt teszi, amit maga jónak lát. Nem az az oka annak, hogy annyi konfliktus van köztünk, hogy annyi bűnt követünk el, hogy amit az egyikünk jónak mond, azt a másikunk rossznak? Nem ebből következnek-e a téves gondolatok, és a nagy bűnök? Két évvel ezelőtt végeztek egy felmérést az egyik nagy magyar városban a diákok között. Megkérdezték őket, hogy bűnnek tartják-e a lopást és a gyilkosságot? A diákok 65 százaléka azt mondta, hogy a lopás nem bűn. 65! És 13 százaléka azt mondta, hogy a gyilkosság sem bűn. Mindenki azt cselekszi, amit jónak lát. Egy másik felmérés szerint, a ma megkötött házasságoknak 60 százaléka, még egyszer hangsúlyozom: 60 százaléka végződik válással. Mindenki azt teszi, amit maga jónak lát.

Gondoljuk végig! Ide vezet az, hogy mindenki maga dönt afelől, hogy mi a jó. S ahogyan régen Izráel fiai, úgy ma is mindenki maga választ magának isteneket, a ma embere úgy gondolja, hogy én magam döntöm el, hogy kiben hiszek. Egy kicsit veszek ebből a vallásból is, egy kicsit abból, ami nekem tetszik, és rakjuk össze, és az lesz az én istenem. Nem látványos baálokat és aserákat imádnak manapság az emberek, de maguk csinálta és kreálta isteneket, hogy ne mondjam, fájóan, még krisztusokat is. Ez a következménye annak, ha mindenki azt teszi, amit jónak lát.

Érdemes abba belegondolnunk, hogy igénk Isten népéről beszél, nem a hitetlenekről. Izráel népéről van szó, akik akkoriban az egyházat alkották. Ne pusztán a hitetlenekre gondoljunk, akik nem hisznek Jézus Krisztusban. Ki másnak szólna ez az ige, ha nem nekünk, akik Isten uralma alatt akarunk élni? Ki a mi királyunk? Tegyük fel ezt kérdésként magunknak. Ki alakítja és irányítja az életünket? Ki vezet bennünket? Magunk vagy pedig Isten?

És hiába ez a sok tragédia, hiába az, hogy nagyon nagy mélységbe jut az emberiség a saját bűnei miatt, de a Bírák könyvéből látjuk, hogy az ember nem tanul. Nem tanul. Újból és újból mélységbe kerül, újból és újból elhagyja Istenét, és Isten hiába küld rájuk idegen népeket, mégsem tanulnak belőle. Mert amikor meghal a bíra, aki által megszabadította őket Isten, újból visszatérnek, és megint bűnbe keverednek, és megint visszatérnek, megint megszabadítja őket Isten, és megint visszatérnek. Minthogyha makacs kisgyerekek lennénk. Isten újból és újból emlékeztet minket a bűneinkre, és újból és újból mégis elkövetjük azokat. Lássuk meg, hogy milyen az ember, milyenek vagyunk mi. Ezt üzeni nekünk ez az első vers.

De ugyanakkor a Bírák könyve egy csodálatos dologra is felhívja a figyelmünket. Azt, hogy lássuk meg, hogy milyen csodálatos a mi Urunk, Istenünk! Azt olvastuk, hogy *„támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből”*.

Milyen türelmes Isten! Az Őt elhagyókat is szereti. Akik Őneki hátat fordítanak, Ő nem fordít nekik hátat, hanem szenvedést küld rájuk, hogy magához visszafordítsa őket. Amikor az ember belátja tehetetlenségét, akkor Istenhez fordul. És Isten türelmesen várja ezt. És megteszi, nem egyszer, nem kétszer, hanem újból és újból. És bírákat küldött.

Mi volt a bírák fő feladata? A szabadítás. Azt olvastuk, hogy bírákat küldött, akik megszabadították Izráel népét az őket szorongatók kezéből. Megszabadították. És ez az, amire nekünk is leginkább figyelniünk kell a Bírák könyvében. Ez az, ami miatt Isten megengedte ezt az egész korszakot, hogy Izráel népe ennyiszor hátat fordítson Neki, hogy Ő annyiszor megszabadíthassa őket, hogy egyértelmű legyen az Ő népe számára és a mi számunkra is, hogy Isten szabadító Isten! Hogy megszabadít minket. Ő mindig utánunk jön, és sosem mond le rólunk.

Miből szabadít meg? Abból, hogy azt tegyük, amit mi jónak látunk. Abból szabadít meg, hogy azt tegyük, amit mi jónak látunk. És minden következményből, ami ebből következik, hogy magunknak élünk. Isten, látva a bűn borzalmát,

amibe süllyedünk, látva, hogy mennyire fogva tart bennünket az uralom iránti vágyunk, hogy én magam irányíthassam az életemet, látva, hogy az ember saját magát a pusztulásba, a kárhozatba vezeti, megkönyörül rajtunk, és megszabadít minket ebből. És ezt nem azért teszi, mert mi könyörgünk Őhozzá, hanem azért, mert Ő könyörülő Isten. Mert Ő könyörülő Urunk.

Méltók lennénk az ítéletre, hogy Isten hagyja, hogy azok a népek végezzék el a maguk dolgát. Isten megtehetné, hagyhatná, hogy bűneink következményei rajtunk maradjanak, hogy belepusztuljunk. De nem teszi. Megkönyörül rajtunk, és mindezt megtette Irzáellel is azért, hogy a nép, Izráel megtanulja, hogyha szabadításra van szüksége, Istenhez kell fordulni, hogy felismerjék, hogy a szabadítás egyedül az Úrtól jön. Csodálkozunk valóban Istenünk türelmén, hogy így megkímélte annak a népnek az életét, mely ennyiszor cserbenhagyta Őt. De lássuk meg, azért tette ezt Isten, hogy újból és újból megszabadíthassa őket, hogy aztán sehol máshol ne keressenek szabadítást, csakis egyedül Őnála, és Izráel fiai megértették, megtanulták ezt. Mert különös módon nem azt tették, amit a királyok korában, nem szövetségeseket kezdtek el keresni az emberek között, hanem amikor elnyomták őket, Istenhez fohászkodtak. Pedig a tizenkét törzs akár össze is foghatott volna. Ez az egyházon belül illene, nem? És Istenhez fohászkodtak szabadításért. Azonnal meglátták, hogy nem emberekben kell bízniuk, hanem Istenhez lehet fordulniuk. Amint szorongatott helyzetben voltak, újból és újból Istenhez kiáltottak szabadításért. Hogy mennyire volt igazi ez a bűnbánatuk, és ez a könyörgésük, és ez a megtérésük, ebbe nem szeretnék belemenni. De lássuk meg a lényegét: hogy Isten egyértelművé tette számukra és számunkra is a Bírák könyve által, hogy Ő a mi Szabadítónk. Egyedül Őhozzá kell fordulnunk. És mindez pedig az igazi szabadítást készítette elő, amelyet Krisztus vitt véghez. Ugyanis Ő a mi igazi bíránk, Ő a mi igazi Szabadítónk, akit várnunk kell. Még Jézusnak a neve is ezt jelenti, hogy 'szabadító'. Milyen csodás az a szabadítás, amit Ő vitt véghez, mert nem pusztán más népektől szabadít meg bennünket, nem pusztán az ellenségeink kezéből ment ki minket, hanem ahogy Máté evangélista is írja: „ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből”. Az Ő szabadítása a szívünk mélységéig, az emberi természet legmélyebb részéig hat el. A bűnből való szabadítás. Nem csak a körülményeink nyomorúságos helyzetéből, hanem abból, amiből származnak a gondolataink, tetteink, érzéseink: a bűnből.

Az igazi szabadítást Ő végezte el, és Ő végzi el ma is a mi életünkben. Ő tud megszabadítani minket bűnös gondolatoktól, bűnös tétlenségünkől, bűnös szenvedélyekből, önzésből, érdektelenségből és minden másból. Egyedül Őhozzá kell szaladnunk szabadításért. Egyedül Őtőle kell azt kérnünk és várnunk, egyedül Őhozzá kell könyörögnünk. És hogyha ez a szabadítás megtörtént, akkor egyedül Neki kell hálát adnunk, mert ez is fontos. A szabadítás után adjunk hálát a mi Urunknak!

És hogy milyen csodás szabadulásokat ad Isten, nem sorolom fel a testvéreknek, olvassuk mi is a Bírák könyvét folyamatosan, és ennek tükrében tegyük fel a kérdéseket: Isten hogyan szabadította meg Izráel népét, és keressük

TÁMASZTOTT AZ ÚR SZABADÍTÓT

magunk rá a választ. Bátorítom a testvéreket, olvassuk a Bírák könyvet napról napra.

Ezeket a verseket pedig vessük jól a szívünkbe, hogy ott maradjon az, hogy milyenek vagyunk mi, és milyen a mi Istenünk.

„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.”

„És támasztott az Úr bírákat, akik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből.”

Adja az Úr, hogy meglássuk, milyen kegyelmes Ő!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a te ígéd elhat a mi velőnkig, a mi szívünk mélyéig, megítéli a gondolatainkat, életünket. Valóban igaz, amit itt kijelentesz rólunk, hogy mennyire könnyen hátat tudunk Neked fordítani, elfeledkezünk Rólad, vagy hogyha törekszünk is a Teneked való engedelmességre, mégis oly' sokszor akarjuk visszavenni a kormánypalcát a kezedből, és mi akarjuk megmondani, hogy mi történjék életünkben, hogyan éljünk. Bocsásd meg nekünk, Urunk, ezt a gőgöt, bocsásd meg nekünk ezt a lázadást.

Kérünk, add, hogy valóban meglássuk, milyen csodálatos Királyunk vagy Te. Köszönjük a türelmedet, amellyel elhordozod bukásainkat, naponként elkövetett bűneinket. Köszönjük irgalmadat, amellyel, látva bennünket, valóban elvezet Téged oda, hogy megkönyörüljél rajtunk. Kérünk, hadd lássuk meg a Te szabadításod hatalmas voltát.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, a golgotai keresztet. Köszönjük, hogy Te a bűnből, a bűn hatalmából, igájából szabadítottál meg minket. Köszönjük, hogy Lelked által ezt a szabadítást valósággá tetted az életünkben. Köszönjük azokat a szabadításokat, amelyeket már megtapasztalhattunk konkrét esetekben. Kérünk, Urunk, vésd jól a szívünkbe a továbbiakban is, hogy mindenből egyedül Tenálad keressünk szabadítást. Add, hogy valóban Hozzád menekülhessünk, mint gyermek az atyjához. És kérünk, add, hogy egyedül Benned bízhattunk, ne pedig magunkban.

Köszönjük, hogy ígéd által emlékeztetsz erre bennünket, hogy Lelked által a bizalmat gerjeszted a mi szívünkben. Kérünk, add, hogy ezért dicsérjünk Téged, magasztaljuk őszintén a Te nevedet.

Köszönjük, hogy itt voltál velünk a mai nap. Kérünk, hogy segíts meg bennünket a holnapi napon is, és hogy vigyázzál ránk a hazafelé vezető úton. Köszönjük, hogy a Te kezeden tudhatjuk magunkat, áldott legyen ezért a Te neved örökkön-örökké.

Ámen.